

Úvodníček

A máme období prázdnin. Pololetní jsou již za námi a Jarní nás čekají. Připomínám, že při odjezdu (v sobotu v 9:00 od klubovny) budete určitě potřebovat bezinfekčnost a prohlídku od lékaře. Nezapomeňte, že se jede na hory, takže lyže se budou hodit.

Kosa

Vláčky, skály a jeskyně

pod taktovkou Večerníčka

Smíchovské nádraží je nádražím příjemným. Je tu malý ruch, je přehledné, nikdo se nikam neztratí, peče se tu pečivo atd. A právě na něm se něco po deváté sešli ti, kteří se rozhodli, že se v sobotu někam podívají a něco uvidí. A o tom, co viděli, vám povím.

Vláček motoráček už stál na nástupišti. Ale budme přesní, stál na kolejích. Na nástupišti jsme stáli my. Ale s námi také auto, což bylo podivné. Pán v něm byl zřejmě líný. Abychom to od něj náhodou nechytli, tak jsme raději nastoupili. Do vlaku, pochopitelně.

Prokopské údolí, nad námi Barrandov, řítíme se za Prahu. Stanice Vráž u Berouna. Vystupujeme, nebe je trochu zatažené, snad nebude pršet. Starosti o zamračeno ale rozehnal Večerníček – Ikarus. Dal nám „férovou“ nabídku, že jestli chceme, tak se s ním můžeme vypravit do jeho „studii“. Hurá, vznikají dva týmy a cesta míří do lesa.

Před odbočením je ale třeba se

rozcvičit. No, znáte přece Boba a Bobka. Protážení bylo úspěšné. Tým Terka, Vašek a Hlodavec ve cvičení zvítězili. Lesní cesta se pak začala kroutit semo-tamo a po hře na napodobení Večerníčkova odhazování papírů jsme dorazili do Svatého Jana pod Skalou. Než jsme ale došli k plánované první podívané, překvapil nás divočák. Krásný prošedivělý divoký pašik se na



naše zachrochtání vyfítil ze svého domečku a začal se plný pohybu proměnovat rochnišťem. Hoj, ztepilý hoch,



lesní Bivoj. A ten krásně chápavý rypáček.

Nu, nechme ho chrochtat a raději pojďme ke kostelu postavenému na místě jeskyně sv. Ivana, dávného poustevníka. Místo, kde Ivan všelijak poustevničil, bylo

z těch železničářů nabídl, že by nás svezli. A už připravoval vagonky.

Za okamžik jsme se řítili asi šestikilometrovou rychlostí. Mladík „vod kolejí“ nám rozšafně klábosil do uší, upozornil nás na Čapkův viadukt, šibeničku na kopečku a další zajímavosti železnice v lomu. Do očí štípal naftový kouř, vláček trochu cukal. Ale paráda. Jen Těře se to asi moc nelíbilo.

Pak se obědvalo. Kdo chtěl, mohl si dojít koupit pohledy. Začalo být moc hezky, sluníčko, čaj do



přístupné, tak jsme se po jeho světničích porozhlédli. Chládek, vlhko, díra kudy vyletělo Ivanem zahnané čertisko, několik starobylých hrobek, trochu strašidelné. Vycházíme z kostela – venku je v porovnání s jeskyní mnohem tepleji. A vše navíc nasvědčovalo tomu, že se ještě pořádně zahřejeme. Nad Svatým Janem pod Skalou totiž je, jak název napovídá, skála.

Kočárek řidiče Kosy se proměnil v závodní teréňák. Kořeny nadhazovaly, jezdec se jen smál, Kosa se potil. Kopec to byl pořádný. Ale stálo to za to. Větrm zbroušená skála, na ní kříž a rozhled. Prudký vítr fouká do tváří, při pohledu dolů lehké šimrání v podbřišku. Omamně.

Kousek od vyhlídky byl lom. Dole tábořili koňáci, kamení bylo lehce naoranžovělé, všude nízké stromky. A mezi nimi se najednou na místě cesty objevily koleje. A na nich mašina. A nějakí fachmani. Šli jsme dál. Objevilo se depo a kolejí bylo stále víc a víc. Pak nám jeden



žaludku, rohlíčky. Ale i tak jsme raději za chvíli vykročili, protože zase takové teplo

tedy nebylo. Večerníček všechny prověřil ze znalostí postavíček, jen už nevím, kdo to vyhrál, ale myslím, že Helmut, Hlodavec a Marek to nebyli. Možná se ale spletu.

Objevila se před námi soustava několika jezírek na potoce, bylo to v takovém sevřeném údolíčku, kde při větším množství vody padá vodopád. Pak jsme tu dokonce odhalili jeskyni. Ta ze začátku moc nevypadala, spíš to byla jen taková škvíra, ale kdo se protáhl dovnitř (tedy skoro všichni), tak ten ví, že dle rozměrů by jí slušelo i označení sluj. Pěkné, moc pěkné.

Přišla poslední hra. Večerníček o mašinkách se pomíchal, obrázky se zmotaly a ještě ke všemu je chrání ochranka. Každý tým loví části z nebezpečného území a skládá svou

To už se ale oblaha trochu potemnila, nejen kvůli šedavé zataženosti, ale také kvůli nachylujícímu se dni. Nejvyšší čas. Nádraží v Srbsku bylo už jen kousek. Přijíždí vlak do Prahy, dvoupatrový. Pohoda. Kdo tvrdí, že tuto sobotu nic neviděl, tak ať si vzpomene na ty všechny vláčky, skály a jeskyně. A taky na ukázkového divočáka. Paráda. Tolik během jednoho dne mohou opravdu poskytnout jenom „studia“ Večerníčka.

Gimli

Co se děje na kolejích

Ahoj příznivci techniky. Ne, abyste si mysleli, že můj článku je občasník, to by byla mýlka. Tak tolik na začátek. No, jak jsem vám kolem Vánoc říkal, že příště si povíme něco o předávací koleji Zličín, tak



mašinku. Tentokrát vyhráli ti, kdo celou dobu moc nevyhrávali. Ono štěstí s neštěstím jsou vrtkavé baby.

ted' jste tu správně.

Kolej se nachází v blízkosti nádraží Praha-Zličín, které však není na tom



Zličíně, jak si všichni myslíme, ale leží v těsné blízkosti tramvajové smyčky Sídliště Řepy. Takže je vlastně v Řepích – Na Chobotě. Vznikla proto, že na Smíchově, tam, kde je dnes Carrefour nebo Tesco nebo co, tak tam dříve stávala továrna ČKD Tatra (Českomoravská Kolben-Daněk), kde se tramvaje vyráběly a přímo z fabriky mohly tramvaje vyjždět do pražské tramvajové kolejové sítě. Pak se ale ČKD přesunula na Zličín, do objektů, ve kterých teď sídlí Siemens. Jsou to ty

kolejových vozidel (má na sobě přidělané koleje, na kterých náklad stojí), se i s vozem přistrčí za pomoci lokomotivy k rampě, kde se pak přichytí, aby vozy neujely. Z druhé strany, po tramvajových kolejích, přijede něco, co náklad vytáhne na pražské koleje. Může to být třeba tatrovka, ale většinou se používá jiná tramvaj, která se pak spojí s nákladem a vytáhne jej. Po vytažení tahací vůz odjede pryč a složené vozidlo zdvihne pantograf-smeták, provede se oživení, zkouška brzd a pak taktéž odjede pryč. Takhle nějak to funguje.

Ještě povím něco o provozu na této koleji. Jak jsem na začátku říkal o tom stěhování ČKD, tak na Zličíně stihly vyrobit akorát 150 tramvajových vozů typu T6A5 (no, to jsou takový hranatý, nejsou to harmoniky a lze je vidět třeba na lince 9 či 7), pak ČKD krachlo a teď se tam vyrábí metra a jiná kolejová vozidla. A v dnešních dnech



modré boudy na louce pod Globusem. No, a sem žádná tramvajová trať nevede, jenom železniční vlečka, také z nádraží Praha-Zličín. A aby se zde na Zličíně vyrobené tramvaje mohly dostat na pražské koleje, byla vybudována tato předávací kolej o délce cca 140 metrů, napojená na vnější kolej tramvajové smyčky Sídliště Řepy. Kolej je zatrolejována, to znamená, že nad ní visí ten drát, ze kterého si tramvaje berou „šňávu“. Pod napětím je tento drát však jen v případě potřeby (skládání tramvajových vozů z železničních vagonů). Na druhé straně je zakončena rampou, která funguje tak, že nová tramvaj, která je vždy naložena na plošinových vozech upravených pro převoz



slouží tato kolej pro předávání tramvajů typu 14T – nablýskaní Poršáci, kteří se sem přiváží z plzeňské Škodovky.

Tak doufám, že jste se dozvěděli něco nového, a omlouvám se za případnou příliš velkou odbornost.

Ikarus



Přezdívákarna

aneb „můj osobní vůz je vagón s vepřovým“

Víte, kdo je hobo? Míněno úplně obecně? Možná si vzpomenete, že pár písniček, ve kterých hobo vystupuje, už jste na táboře slyšeli. Hobo je v podstatě jen další výraz pro tuláka. Hobové (nebo jak se říká po americku: „hoboes“) jsou známí mimojiné tím, že k toulání používají vlaky. A protože tuláci bývají spíše chudí,



cestují takzvaně „načerno“ a nejraději v nákladních vagonech. Ale to už s tím naším nesouvisí.

Doporučená literatura:
písničky bratří Ryvolů (rybolovky).

A nyní k tomu našemu Hobovi. Do článku nám zasáhlo více pamětníků, než je obvyklé, což paradoxně nevedlo k jednoznačnému objasnění původu Hobovy přezdívky, spíše se to celé ještě víc zauznilo. Tudíž je tu prostor pro vaši fantazii, račte si vybrat, komu budete věřit. Článek je dlouhý, tak hurá na něj.

Jak jsi přišel ke své přezdívce?

To bylo někdy čerstvě, když se pořídila

kamera. Jednou cestou z výletu jsme se snažili přesvědčit Péču, že na obalu je napsáno HOBO místo SONY. Nechtěla nám věřit, ani když jsme jí vysvětlili, že Y na konci se čte jako O :-). To je tak, co já si pamatuju, ale byl u toho ještě pan Kokeš, tak třeba k tomu taky něco poví.

Kokeš: „Pamatuju si jen, že kameře se říkalo Hobo. Proč, to těžko říct, snad proto, že neměla jízdenku. Možná to bude vědět Marcel, abych taky na někoho odkázal. Jinak to byl jiný obal, než ten, který máme dneska. A taky vím, že vaříč byl Milouš a hrnec Jakeš.“

Marcel: „Už nevím, jak Hobo přišel zrovna na tohle slovo (hobo), nicméně ve vlaku cestou z nějakýho výletu ho mlel neustále dokola, s tím, že takto označoval úplně všechno. Důležitý bylo, že takto činil náležitě (neobvyklým?) hlasem. Prostě Hobo:-). Souvislost s Miloušem a Jakešem již zmiňoval Kokeš.“

Čarlí: „Die mé verze dostal Hobo přezdívku v době, kdy Pečeně sotva uměla číst a pokoušeli jsme se jí namluvit, že na obalu



od kamery je napsáno Hobo místo Sony. Sice jí připadalo divné, že písmenko Y je

odlišné od písmenka O, ale právě Hobo jí namluvil, že na konci slova se vždy O píše jako Y. Pečeně to tedy přijala a četla nápis Sony jako Hobo. A protože za to může Hobo a taky tu kameru nesl, tak se mu od té doby říká Hobo. Víím, že je to nějak z doby, kdy se vaříči říkalo Milouš, protože ho nesl Milouš (*Morče: jestli to nebylo*



naopak), ale to s tím asi tolik nesouvisí. Takže vlastně lze říci, že za přezdívku Hobo může Pečeně. :) A Hanika. Ta u toho byla taky. Jen nevím, na čí straně byla, zda Pečení či Hobí.“

Péča: „Tak na tohle si nevzpomínám, takže Čarlímu spíše věřím.“

Hanika: „Čarlí tvrdí, že jsem Hoba za to bila, že se chudák malé dítě nenaučí číst, ale Terka tehdy ještě nebyla na světě a tudíž si myslím, že se tyto sklony u mne ještě neprojevíly, spíš bych Hoba podporovala. Vážně nevím.“

Máš nějakou přezdívku ve škole?

Ve škole jsem měl přezdívek vícero, třeba Kefalín (to ani nevím proč), pak Dženda, z čehož vnikl Čenda a nakonec

jsem byl Vrchní junák. Tož pestré to bylo. **Taky používáš jednu přezdívku, kterou sis vybral sám. Je to MasterImp. Proč?**

Tak Mastera jsem používal už dlouho ve hrách. A jednou mi kamarád ve škole začal říkat Impe, takže jsem to spojil, aby se vědělo, kterej Master to teda je. Páč masterů bylo všude mraky :-).

A proč ti říkal Impe?

To ani nevím, ale nejspíš proto, že taky hodně hrál. A imp je taková potvora, co mám teď na razítku.

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku?

Zde bych odkázal na díl s přezdívkou Pucek, protože kdybych odpověděl přímo, asi bych byl bit. A pak ještě Blaženu. (*Což je Anežka*)

Chtěl bys něco vzkázat čtenářům Týpka?

Jistě. Jak na Nový rok,



tak po celý rok. Tak bacha na to!

Chcete závěr? Až získáte přezdívku, tak si někam запиšte, jak jste k ní přišli! Jak vidíte, některé příběhy bývají komplikované a byla by škoda o ně přijít.

morče



Luštěnky

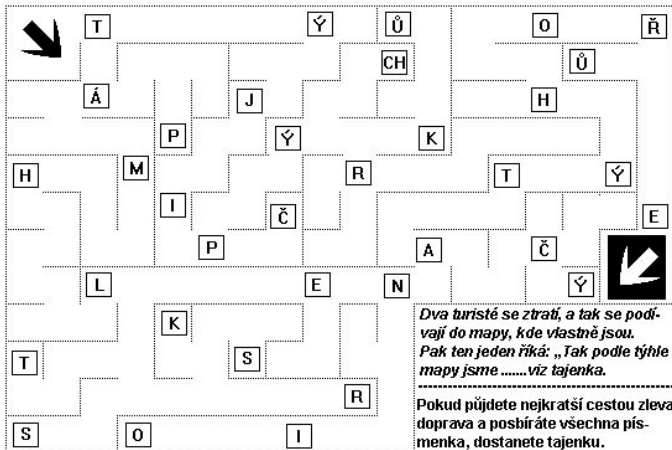
Stává se vám také, že si najednou vzpomenete na nějakou „hlášku“ z oddílu nebo z nějakého filmu a prostě jí musíte říct? Problém je obyčejně v obecnstvu,

s nechlupečným osmáčkem (tedy žákem osmé třídy) je sice pro mě k popukání, ostatní ale většinou nechápou. Kupodivu.

Dalším případem jsou chvíle, kdy si vzpomenete na nějaký obrázek či situaci. To se totiž většinou začnete smát sami.

Takové asociace jsou jen velmi těžko přenosné a vysvětlitelné. Tím hůř. Člověk, který se jen tak začne smát na celé kolo, bez zjevného důvodu, je podezřelý.

Právě s takovými situacemi se často setkáváme ve vtipcích, které si vyprávějí účastníci ještě dlouho po oné situaci. To určitě znáte ze své zkušenosti a teď jste si na něco vzpomeneli. (Jak tam Cvalda seděl a křičel



Dva turisté se ztratí, a tak se podívají do mapy, kde vlastně jsou. Pak ten jeden říká: „Tak podle této mapy jsmeviz tajenka.“

Pokud půjdete nejkratší cestou zleva doprava a posbíráte všechna písmenka, dostanete tajenku.

místo výbuchů smíchu nebo alespoň

uznalého úsměvu se dočkáte jen nechápajících pohledů, které se ve většině případů chtějí zeptat, ze které planety jste právě přiletěli? Mně se to stává docela často. A to při nejružnějších příležitostech. Když například ve škole prohodím nějaký vtip s chlupečným osmáčkem (to je to zvířátko, které máme na klubovně a také o dvě stránky dál v komiksu), nikdo



„přídavky!“.) A teď konečně k té naší hádance.

Paralela

V jedné takové podobné situaci se ocitli



dva kamarádi z naší dnešní hádanky. Možná si to někde vyprávějí dodnes a smějí se tomu. Na obrázku je bludiště. Když jím projdete co nejkratší cestou a posbíráte cestou písmenka, vyjde vám, co řekl jeden takový turista. Ten ale neuměl správně číst v mapě jako vy. A tak tady také uvidíte, jak to potom dopadá...

Samozřejmě musím také vyhlásit vítěze z minula: stal se jím Helut. Ať totiž moje ruka šmátrala, jak šmátrala, byl v pytlíčku jenom jeden papírek. Správné odpovědi byly následující: Číslo, jehož jedna třetina je jedna šestina? To je jedna polovina. Číslo 555 jen za pomoci čtyřek? Třeba takhle $444 + 444$ lomeno 4. Určitě stejně snadno jako 1000 pomocí samých devítek: $999 + 9$ lomeno 9. Řešení hádanky se stromečky bylo snadné – jeho řešení by se tu těžko vypisovalo.

Nu, tentokrát mám pro vás jen jednu luštěnku, jelikož je to měsíc krátký, losování bude po Jarňákách - 24. 2. 2007

Luštění zdar – nazdar!

aža

Fotokoutek

Milí (zejména pak ti pravidelní) čtenáři tohoto úžasnými událostmi překypujícího článku, dnes jsem se rozhodl vám rozšířit obzory. Činím tak sice pravidelně, nicméně tentokrát se s naším toulavým fotoaparátem vydáme až za hranice České republiky. Jak někteří jistě víte, strávil jsem nějaký čas pobytém v dalekém Dánsku, a proto se v dnešním článku dozvíte něco o zajímavostech právě této země.

Možná tušíte, že Dánové se nemají zrovna špatně, což je pravda, ale zajisté vás překvapí, v jakém komfortu žijí dánští psi mazlíčci. Jeden příklad za všechny – na snímku vidíte psí rekreační chatovnu (či spíše boudovou) osadu. Středně bohatý pes v Dánsku totiž nemá jen jednu boudu, jak by si leckdo mohl myslet, ale zpravidla



má ještě alespoň jedno letní sídlo někde v lese či u rybníka, kam si jezdí odpočinout, když už to nemůže se svým páníčkem vydržet. Díky této možnosti relaxace jsou tyto psi daleko méně zuřiví a daleko méně častěji útočí na náhodné kolemjdoucí. Takový pes si například v pátek odpoledne přijede na osadu, něco si vyhrabe na zahrádce, trochu si zašteká s chataři – sousedy, večer si udělá táborák, sní pár buřtů, rozkouše si přivezené přezůvky a před spaním si zavýje pár svých oblíbených písní od Žlutého psa. Méně majetným psům, kteří nemají dost peněz na vlastní chatoboudu, nezbyvá než jezdit na veřejná tábořiště, kde se za malý poplatek mohou vyvalovat, kde se jim zlíbí.

No a teď vážně – co myslíte, že je na té



fotce doopravdy?

Marcel

Zas o bod víc...

Je únor, měsíc bodů. Stejně jako leden i březen. A i ostatní měsíce. Boduje se totiž pořád.

Co nového, ptáte se? Mezi družinami nic. Na nejvrcholnějších pozicích jednotlivců také nic. Dále pak už zasáhly pololetky: třetí a čtvrté místo si prohodili Sára, která tam byla, s Chrobem, která tam nebyla. Terka z šestého vyhodila Káču a poslala jí na své bývalé deváté. A další a další šarvátky, které však oku Ptáka Bodováka unikají. Ale nikdo si nepohoršil, to ví.

Z hnízda Ptáka Bodováka se loučí bodovač

Vigo

DRUŽINY

1 Zubří	86
2 Myšáci	55
3 Kamzíci	46
4 Žížalky	30
5 Krokodýlové	18

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý	243
1 Helmut (KA)	189
2 Eda (ZU)	176

3 Sára (ZU)	125
4 Chrob (ZU)	105
5 Marek (MY)	93
6 Terka (MY)	79
7 Jáchym (ZU)	70
8 Žalud (ZU)	66
9 Káča (MY)	65
10 Sebík (ZU)	64
11 Míša (ZU)	61
12 Hlodavec (KR)	56
13 Míša (MY)	53
14 Kazach (KA)	52
15 Damián (MY)	47
16 Vašek (ŽÍ)	46
17 Nic (ŽÍ)	44
18 Dolar (KA)	41
19 Aneta (ŽÍ)	38
20 Honza (ŽÍ)	36
21 Michal (KA)	35
22 Honza (ZU)	27
23 Anča (ZU)	26
24 Matěj (KR)	24
25 Ondra (KR)	21
26 Tomáš (KR)	20
27 Týna (MY)	13

KOČOVNÍK & SMAK



Cesta Marca Pola – 6. díl

Cítil jsem se čím dál tím hůře. Byl jsem stále unavenější, přesto jsem se snažil spát co nejvíce. Badachšán bylo údolí opuštěné kvůli lupičům. Obyvatelé se odstěhovali do hor. Naštěstí jsme na lapky nenarazili. Pokračovali jsme dál do provincie Badachšán. Tam se tyčily hory tak vysoké, že by je nikdo nepřekonal během jediného dne. Byl jsem ohromen nádhrou krajinou – mohutné řeky a skaliska. Byly zde červené rubíny, modré safíry a lazurity.

„Marco? Je ti dobře? Nevypadáš zdravě?“ zeptal se mne otec. Najednou se mi zamžilo před očima a celý svět se se mnou zatočil. Najednou jsem se svezl z koně a dál už to znám jen z vyprávění mého otce. Nemohli jsme dál pokračovat v cestě, dokud se úplně neuzdravím. Otec dokonce sehnal tamějšího lékaře, aby mě vyšetřil.

„Choroba, kterou trpí váš syn, je velice záhadná a já neznám žádnou rostlinu, která by ho dokázala uzdravit,“ přiznal se léčitel.

Začínal jsem mít strach. Že bych nepokračoval v cestě? Že bych se měl vrátit a přijít o toto dobrodružství? Ale stařec pokračoval:

„Myslím však, že by mu velice prospělo, kdyby se šel nadýchat čerstvého vzduchu na vrcholky našich hor.“

Jeho radu jsme poslechli, moje nemoc začala ustupovat. Ale moje uzdravování trvalo celý rok!

Uvrazili jsme dál. Naším cílem byl Pamír. Nejdříve jsme prošli nitrem obrovského horského masivu. Poté jsme prošli provincií Uáchán a stanuli jsme před Pamírem. Pamír – to jsou největší hory na světě. Každá hora měla korunu z ledovců a věčného sněhu. Překonat je bylo velmi těžké, čím výše jsme stoupali, tím větší byla zima nám i zvířatům. Po celou dobu jsem nezahlédl žádné zvíře. Byla tu taková zima, že by tu zřejmě žádné nepřežilo. Začali jsme opatrně sestupovat. Šli jsme po velmi kluzkých stezkách a hrozily nám sesuvy půdy. Otec mi řekl, že až vyjdeme z pamírských hor, dorazíme do nádherného království zvaného Kašgar. Prý je to i obchodní křižovatka a dokonce tam rostou i ovocné stromy! Nebyl jsem si jist, zda si ze mě otec nedělá legraci, že by pod horami rostly ovocné stromy, které potřebují teplo a vlhko? Už jsem nedočkavý, musím vidět ten přírodní úkaz!